

Нехай для ваших потреб
знайдуться можливості!

Коли правда
стає неправдою?

Ворог на книжковій полиці

БОГ Є ЛЮБОВ!

ГАЗЕТА ЦЕРКВИ ХРИСТІЯН АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ В УКРАЇНІ

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

січень 2013

З Новим 2013 роком!

Может быть, этот Новый год
Нам откроет новое Небо,
В землю новую нас введет,
Где греху и неправде не быть.

Может быть, мы в глаза Христа
Поглядим, затаив дыхание,
И любви Его красота
Вдохновит говорить стихами...

А с заплаканных наших глаз
Он отрет последние слезы,
И в последний услышим раз,
Как вдали громыхают грозы...

Там, где прежнее все пройдет,
Под безоблачным небом добрым,
Может, будем мы в Новый год...
Подготовь себя... Ждать недолго...

Дорогі читачі!

У 2012 році відбулося багато важливих подій у житті Церкви: євангельські програми, молодіжні конгреси, табірні зібрання, хрещення наших друзів, тижні відродження. Кожна із цих подій, сподіваємося, вплинула на життя й служіння всіх нас.

Можливо, коли ви отримаєте цей номер, уже настане 2013 рік. Чи усвідомлюємо ми, наскільки необхідний нам Христос? Куди ми йдемо, коли в нас горе, коли ми втрачаємо надію або розчаровуємося в людях? Куди ми йдемо, коли світимося від щастя? Христос і тільки Христос, Котрий помер, воскрес і знову прийде, може бути для нас справжньою розрадою та підтримкою. Він ніколи не залишить нас байдужим до наших проблем і радощів. Якого величного Бога ми маємо! Чи користуємося ми перевагами близьких відносин з Ним?!

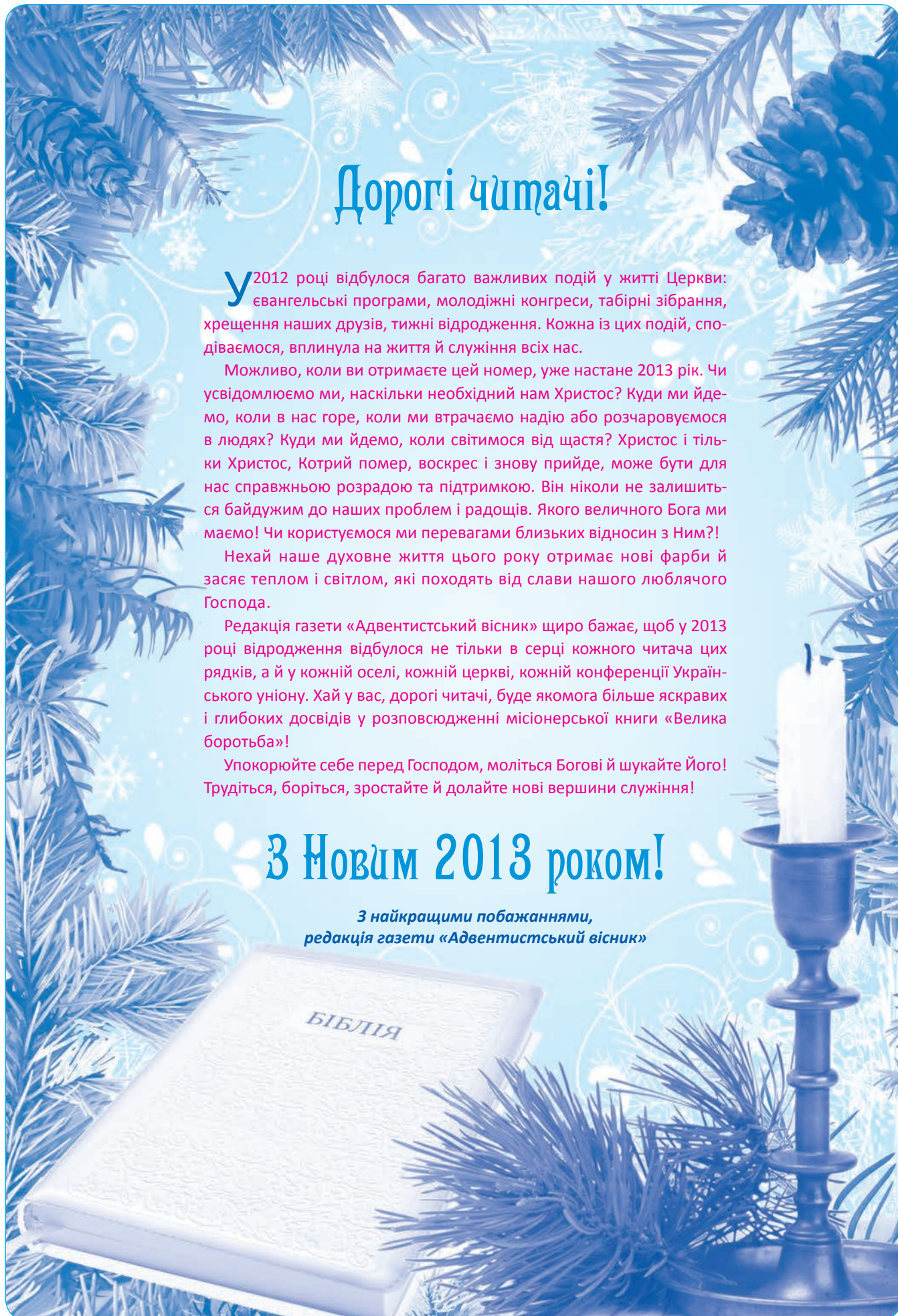
Нехай наше духовне життя цього року отримає нові фарби й засяє теплом і світлом, які походять від слави нашого люблячого Господа.

Редакція газети «Адвентистський вісник» щиро бажає, щоб у 2013 році відродження відбулося не тільки в серці кожного читача цих рядків, а й у кожній оселі, кожній церкві, кожній конференції Українського уніону. Хай у вас, дорогі читачі, буде якомога більше яскравих і глибоких досвідів у розповсюдженні місіонерської книги «Велика боротьба»!

Упокорюйте себе перед Господом, моліться Богові й шукайте Його! Трудіться, боріться, зростаєте й долайте нові вершини служіння!

З Новим 2013 роком!

*З найкращими побажаннями,
редакція газети «Адвентистський вісник»*

Віктор Алексєєнко

*Что наша жизнь, что знаем мы о ней?
Распорядиться как и к финишу прийти?
Где и куда средь множества дверей
Нам постучать, чтоб счастье обрести?*

*Стоя среди распутья на дороге
И с грустью думая о собственной судьбе,
Пытаясь ЗАВТРА разглядеть в тревоге,
Мы счет ведем проблемам и нужде.*

*А сердце тянется к любви и свету,
Туда, где мир, где счастье и покой,
Где радость, где печали нету, —
Туда, где звезды и где дом родной.*

Нехай для ваших потреб знайдуться можливості!

З року в рік ми стикаємося з однією й тією ж проблемою: як урівноважити можливості й потреби. Чомусь перших завжди набагато менше, ніж потрібно для того, щоб реалізувати хоча б половину других. Так і сплітається мотузочка людських надій, на кінці якої маячить розчарування, а іноді й депресія. Свого часу мудрий Еклезіаст мав неспокій на душі, спостерігаючи такі ж явища, хоч для втілення своїх бажань він мав усі можливості: «Всього, чого очі мої пожадали, я їм не відмовлював: я не стримував серця свого від жодної втіхи, бо тішилось серце моє від усякого труду мого, і це була частка моя від усякого труду свого! Та коли я звернувся до всіх своїх чинів, що їх поробили були мої руки, і до труду, що я потрудився був, роблячи, й ось усе це марнота та ловлення вітру...» (Екл. 2:10, 11). Врешті-решт, він дійшов найнесподіванішого для сучасної людини висновку: «Підсумок усього почутого: Бога бійся, й чини Його заповіді, бо належить це кожній людині!» (Екл. 12:13).

Як охарактеризувати 2012 рік? Назвати його роком невинуватих надій чи роком перемог і досягнень? Провівши останні дні грудня, підрахувати збитки чи порадіти здобуткам? Без сумніву, якісь мрії

не збулися, були й певні втрати. Але правдиво й те, що за багато подій 2012 року ми можемо прославити Бога.

Для Церкви АСД в Україні минулий рік був роком великих благословень:

- Ми проводили супутникову програму в Кривому Розі, яка об'єднала наші церкви у вивчені Нагірної проповіді.
- У новому багатофункціональному комплексі на території Українського адвентистського центру вищої освіти в Бучі відбувся конгрес студентів.
- На випускній церемонії цього ж закладу дипломи отримали понад 200 студентів.
- На молодіжний конгрес у Бучу приїхало близько 2000 молодих людей з України та країн близького й далекого зарубіжжя.
- Конгрес із питань створення світу зібрав понад 1200 осіб.
- Отримали підтвердження державної акредитації на діяльність навчального закладу в Бучі на наступні 5 років.
- Відкрито факультет журналістики, на якому зараз навчається понад 40 осіб.
- Телеканал «Надія», перший серед протестантських каналів в

Україні, отримав ліцензію на цілодобову трансляцію.

- У багатьох містах нашого уніону відкрилися адвентистські початкові школи й дитячі садочки.
- Нас відвідав керівник Церкви АСД Тед Вільсон. Він брав участь у молодіжному конгресі й конгресі з питань створення світу.

Це тільки частина з великої кількості приємних подій, у яких були задіяні чимало членів Церкви завдяки особистій присутності або через трансляцію нашого телеканалу.

Особливо хочеться відзначити роботу церковних і нецерковних (але причетних до служіння й місії Церкви) санаторіїв. За минулий рік понад 2500 осіб відвідали наші медичні заклади, глибше пізнаючи основи духовного й фізичного здоров'я. Переважна більшість з них — не члени Церкви АСД.

Дорогі сестри й брати! Ваші молитви, ваша посвячена участь у служінні Церкви, ваша віра й надія, якими з любов'ю ви ділитесь з іншими, — усе це складові загальних благословень, які ми отримали з рук нашого Отця протягом минулого року.

Саме з цієї причини, вірячи у вашу підтримку, покладаючись на обітниці Небесного Отця й розуміючи нашу загальну відповідальність перед світом у справі проповіді Євангелія, ми ди-

вимоса у відчинені двері нового року не тільки з трепетом і хвилюванням, але й з надією та впевненістю.

Навряд чи в 2013 році відбудуться поліпшення в економічній, фінансовій та інших життєво важливих сферах. Засоби масової інформації, переставши лякати кінцем світу й різними катаклізмами, знайдуть інші, не менш тривожні новини. Цілком імовірно, що ми продовжимо дивуватися, а можливо, і жатися катаклізмів природних явищ і погодних умов. Усе це свідчить, що час справді «останній», кажучи мовою Біблії – «близько, вже при дверях». І ось за таких обставин Церква покликає проповідувати світові вістку надії, підбадьорити й підтримати наляканих і втомлених, надати моральну й соціальну допомогу тим, хто потребує Спасителя.

Ми сподіваємося, що з 1 березня телеканал «Надія» почне цілодобову трансляцію духовних програм. Це той ресурс, який може стати проповідником євангельської вістки в будинках і квартирах наших співвітчизників. Не таємниця, що сьогодні безліч телеканалів борються за свого глядача. Вони вкладають у виробництво різних програм величезну кількість коштів. На них працюють високооплачувані професіонали, конкурувати з якими, здається, даремно. Але світське телебачення, з усіма своїми ресурсами та можливостями, ніколи не зможе зайняти ту нішу, яка призначена для телеканалу «Надія». Ми віримо, що духовні, музичні, дитячі й інші пізнавальні програми нашого телеканалу зможуть принести багатьом розчарованим людям просту вістку про Спасителя Ісуса Христа, здатну зцілити душу й розум.

Розуміючи, що масштабні євангельські програми, до яких ми звикли, стають усе менш ефективними, ми повинні переосмислити цінність наших Домів молитви. На жаль, дуже часто Дім молитви, у який вкрито так багато сил, фінансів, праці, стає Домом молитви вихідного дня. Тільки 2-3 дні на тиждень – ось і весь час, коли його двері відчинені для

відвідувачів. Наші Доми молитви повинні стати справжніми центрами впливу. Організація консультативних кабінетів різних напрямків, дитячих канікулярних шкіл, різних клубів як для дітей, так і для дорослих – це методи проповіді Євангелія, на які нам необхідно звернути увагу. Програмі «Дім молитви – центр впливу» буде присвячено багато уваги в 2013 році. Нам життєво важливо переорієнтувати наші зусилля на ті потреби людей, завдяки яким можна досягти їхніх сердець і відкрити велику Божу благодать.

У 1998 році на Філіппінах був проведений Національний тиждень пунктуальності. Його завданням було привчити філіппінців приходити вчасно на ділові зустрічі й інші заходи. Однак президент країни Фідель Рамос спізнився на церемонію відкриття на годину. Апостол Павло одного разу з хвилюванням відзна-

чив: «Щоб, проповідуючи іншим, самому не виявитися недостойним». Це справді серйозне завдання. Часом, вирішуючи питання, як задовольнити всі потреби наших сімей, використовуючи обмежені можливості, ми поринаємо в постійну круговіть метушні, вибратися з якої немає ні сили, ні волі. Тому важливі для нашої душі хвилини читання Слова Божого, молитви й духовних роздумів ми використовуємо зовсім для іншого, того, що не збудовує, не надихає, а, навпаки – духовно обкрадає, пригнічує, розчаровує.

Не забувайте в 2013 році час, коли моляться ваші брати й сестри, – це 7:00 і 19:00. Щодня разом з ними читайте відповідний розділ з Біблії. Довіряйте Господу, моляться про Церкву, любіть її й підтримуйте всі добрі починання. Саме в такій спільній праці та взаємній турботі потреби починають урівноважуватися з можливостями.

Нехай 2013 рік принесе вам мир серед неспокою, подарує радість серед переживань, відкриє нові обрії більш здорового й повноцінного життя серед хвороб і проблем. Нехай усе це стане для вас подарунком з люблячих і дбайливих рук Бога. Успіхів вам, радості й привітних усмішок тих людей, кому ви подаруєте часточку свого серця.

***Довіряйте Господу,
моліться про Церкву,
любіть її і підтримуйте всі
добрі починання. Саме
в такій спільній праці й
взаємній турботі потреби
починають урівноважува-
тися з можливостями.***

Євген Зайцев,
директор Інституту
біблійних досліджень ЄАД

АРМАГЕДОН

«І зібрав їх на місце, що по-єврейськи називається Армагедон» (Об'явл. 16:16).

Яке значення має слово «Армагедон» в Об'явленні 16:16? Це запитання досить часто звучить у контексті популярної сьогодні теорії катастрофізму. У людській свідомості, сформованій сучасним кінематографом, Армагедон асоціюється з кінцем світу, зумовленим зіткненням планети Земля з астероїдом. Однак такі асоціації навряд чи стосуються біблійного тексту. Спробуємо з'ясувати значення цього слова в контексті Святого Письма.

В Об'явл. 16:16 використовується єврейське слово «Армагедон». Більшість богословів вважає, що воно складається з двох єврейських слів. Перше – *har*, яке в єврейській мові має значення *гора, підніматися*. А ось друге, *magedon*, дослідники тлумачать неоднозначно. Тож ми ознайомимося з двома основними поглядами.

1. ГОРА МЕГІДДО. Традиційне значення слова «Армагедон» співвідносять з назвою прадавнього міста Мегіддо в Ізраїлі. Назва цього міста пишеться в грецькому перекладі Старого Завіту як *Магеддо* (I.

Нав. 17:11 – у синодальному перекладі російською мовою *Мегиддон*) або *Магедон* (2 Хрон. 35:22 – у синодальному перекладі українською мовою *Мегіддо*). Таке ж написання й у книзі Об'явлення 16:16.

Варто зазначити, що в Старому Завіті іменник *Megiddo* не вживається в сполученні зі словом *har* (гора), а отже, й не згадується місце *Har-Magedon*. Деякі дослідники намагаються частково розв'язати цю проблему, припускаючи, що слово *гора*, як складова слова «Армагедон» може стосуватися гори Карміл, біля півніжжя якої розташовувалося місто Мегіддо. Саме на цій горі, як відомо, пророк Ілля протистояв пророкам Ваала і Господь виявив Себе як реальний і єдиний Бог, гідний поклоніння. У цьому контексті Армагедон означає останню спробу сатани стати повноправним князем цього світу, якому поклонилися б усі жителі Землі. Таке значення слова цілком відповідає вістці, записаній у книзі Об'явлення.

2. ГОРА ЗБОРУ. Друга інтерпретація слова «Армагедон» ґрунту-

ється на словах пророка Ісаї 14:13, де вживається словосполучення, яке звучить на івриті як *har mosed* і перекладається як «гора збору». Але тут необхідно зазначити один лінгвістичний момент. Буква *g* зі слова *magedon* і закінчення *on* у слові *mosed* відсутні, у цьому слові також є інші голосні. Однак ці факти не бентежать дослідників. Річ у тому, що єврейські манускрипти не мають голосових позначок, і тому відсутність букви *g* і використання інших голосних не є великою проблемою. Верхня буква *s* у слові *mosed* у єврейській мові позначає звук, відсутній в англійській та грецькій мовах. Греки в написанні єврейських назв використовували букву «гама» (англ. *g*) для позначення цього «відсутнього» звука. Таким чином, слово *maged*, написане грецькою, найімовірніше є еквівалентом єврейського *mosed*. А як же з'явилося закінчення *on* у слові *Armageddon*? Існує припущення, що його додали до єврейського слова, щоб вийшло слово, співзвучне з грецьким іменником. Можливо, Іван враховував ці лінгвістичні тонкощі, коли писав своє послання.

Таке тлумачення слова «Армагедон» вдало співвідноситься з контекстом, у якому воно вжито. В Ісаї 14:13 описуються наміри Люцифера зійти на престол Божий і посісти «на горі збору богів», тобто зійти туди, де живе Бог, і зайняти Його місце. Книга Об'явлення показує, що Люцифер продовжує виношувати свій план і знову спробує зайняти місце Бога як повноправного правителя цієї планети. Армагедон – це остання спроба сатани посісти на «горі збору богів», щоб самому стати богом. Подані два погляди щодо інтерпретації слова «Армагедон» не виключають один одного, вони обидва співзвучні з вісткою книги Об'явлення й цілком узгоджуються один з одним у контексті цього послання.

«...Не говоріть неправди на правду» (Якова 3:14).

Павло Єременко

Нам відомі слова диявола, сказані Христу: «Якщо Ти Божий Син, то кинься вниз; адже написано, що Своїм ангелам звелить, щоб оберігали Тебе». Контекст 91-го псалма, який цитує сатана, описує довірливі відносини з Богом, наслідком яких є Божий захист і охорона. Проте диявол намагається посіяти сумнів, щоб похитнути віру Христа й спровокувати Його на неадекватну поведінку. «Тоді диявол узяв Його до святого міста і поставив на наріжнику храму, та й каже: Якщо Ти Божий Син, то кинься вниз; адже написано, що Своїм ангелам звелить, щоб оберігали Тебе, і на руках піднесуть Тебе, щоб Ти не вдарив об камінь ногу Свою» (Матв. 4:5, 6).

Перед нами типовий приклад напівправди, а якщо бути чесним, то неправди. Це той випадок, коли істина у вустах сатани перестає бути істиною і стає неправдою. Зауважте, як мало для цього потрібно: лише додати одне слово – маленьку частку «якщо». Це типова пастка диявола, спроба зачепити честолобство. Ось чому Христос сказав про сатану: «...Той був душолюб від самого початку і в істині не встояв, бо нема в ньому істини. Коли говорить неправду, тоді своє говорить, бо він неправдомовець і батько неправди» (Івана 8:44).

Зверніть увагу, де відбувається ця подія? На святому місці, на даху храму, у безпосередній присутності Бога. Там, де Він зовсім поруч. Це, на думку сатани, мало б сприяти здійсненню його задуму та виконанню його планів. Адже Бог поруч! Ось зараз ми й перевіримо, наскільки Ти віриш Йому. Як Ти можеш сумніватися в тому, що Він прийде Тобі на допомогу? Саме сумнів лежить в основі сатанинського підходу. Він полягає в особливостях його диявольської мови. Ісус відповів сатані словами зі Святого Письма: «Не спокушуватимеш Господа Бога свого» (Матв. 4:7).

Коли правда стає неправдою?

Досліджуючи Святе Письмо, мимоволі усвідомлюєш, що в нашому житті трапляються такі моменти, коли правда перестає бути правдою. Можливо, вона ще не стала явною неправдою, але вже точно перестала бути правдою. Це якийсь синтез правди й неправди – напівправда, яка завтра приведе того, хто її промовляє, до ще більших гріхів.

Ось ще один випадок, узятий зі Святого Письма: «Устами своїми маскується ворог, і ховає оману в своєму нутрі: коли він говорить лагідно – не вір ти йому, бо в серці його сім огид!» (Прип. 26:24, 25).

Не всі слова, сказані належним чином і з відповідною інтонацією, свідчать про наявність правдивого змісту, чи не так? Але саме це й приваблює нас у спілкуванні один з одним. Адже ми тільки 7% своєї уваги звертаємо на зміст сказаного, решта припадає на інтонацію, міміку, жести – невербальні засоби передачі інформації.

Прочитаймо ще один уривок і побачимо, як правда може бути перекручена на неправду: «Я кличу до Бога, і Господь урятує мене: увечорі, вранці й опівдні я скажусь й зідхаю, – і Він вислухає мого голосу! У мирі Він викупить душу мою, щоб до мене вони не зближались, бо багато було їх на мене! Бог вислухає, і їм Той відповість, Хто відвіку сидить на престолі, бо немає у них перемін, і Бога вони не бояться, – ворог витягнув руки свої проти тих, що в спокої жили з ним, він згальовив заповіта свого, його уста гладенькі, як масло, – та сварка у серці його, від оливи м'якіші слова його, та вони – як мечі ті оголені!.. Свого тягара покладай ти на Господа, – і тебе Він підтримає, Він ніколи не дасть захитатися праведному! А Ти їх, Боже мій, поскидаєш до ями погибелі! Люди чинів кривавих й обмани, – бодай своїх днів вони не дожили навіть до половини, а я покладаю надію на Тебе!» (Псал. 55:17-24).

Щоб ми могли розраховувати на Божу допомогу, нам потрібно довіряти, слухати й покладати надію на Господа. Для цього Бог передбачив для нас певну підтримку й захист: «Він і поставив одних апостолами, інших пророками, ще інших благовісниками, а тих – пастирями та вчителями, щоб приготувати святих для справи служіння, для збудування Христового тіла, аж поки всі досяг-

немо єдності віри й пізнання Божого Сина, досконалого змужніння, міри зрілості повноти Христа; щоб ми не були більше малими дітьми, які хитаються і захоплюються всяким вітром вчення, людською підступністю, лукавством, що вводить в оману, а щоб ми в любові були правдомовні, щоб у всьому досягли зросту Того, Хто є Голова, – Христа. Від Нього – все тіло, складене і надійно сполучене різними зв'язками в міру дії кожного окремого члена тіла, зростає на збудування самого себе в любові» (Ефес. 4:11-16).

Хитре мистецтво зваблення походить від людського лукавства. Це стає перешкодою на шляху нашого духовного зростання, єдності й росту Церкви та веде багато душ до омани й загибелі. Напівправда дуже небезпечна. А що може провокувати напівправду в нашому житті?

Що вийде, якщо в бочку меду додати одну ложку дьогтю? Уся бочка меду буде зіпсована. Так і з правдою: якщо її змішати з неправдою, вона стає вишуканою неправдою.

▶ НЕПРАВИЛЬНО РОЗСТАВЛЕНІ АКЦЕНТИ

«Що таке чоловік, щоб оправданим бути, і щоб був справедливим від жінки народжений? Таж Він навіть святим Своїм не довіряє, і не оправдани в очах Його небеса, — що ж тоді чоловік той бридкий та зіпсутий, що п'є кривду, як воду?» (Йова 15:14-16).

Спроба захистити Бога і Його репутацію, зроблена Еліфазом, наймолодшим із друзів Йова, врешті-решт не так захищає Господа, як ганьбить Його. Читаючи ці рядки, я уявляю Бога вимогливим і прискіпливим, Всесвіт, створений Ним, — недосконалим, а отже, і людину як Боже творіння — від початку не позбавлену вад. Не дивно, що вона грішить! При такому підході стає зрозуміло, що у всьому злі, яке зародилося у Всесвіті, винен не хто інший як Сам Бог. Ці висновки нам нав'язує напівправда. Істина ж — в іншому.

▶ НЕПРАВИЛЬНІ ДІЇ

Поцілунок Юди є тією дією, за якою важко розпізнати зраду. Чому? Тому що сам поцілунок — це вираження найприхильнішого ставлення один до одного, глибокої симпатії, любові та вдячності.

«Мов у губи цілує, хто відповідає правдиве» (Прип. 24:26). Але поцілунок Юди має негативний відтінок: за ним маскуються зрадництво, підлість, підступність й неправда. Це той самий випадок, коли істина перестає бути істиною і стає неправдою.

Бог споконвіку відкритий для Свого творіння. Йому немає чого від нас приховувати. Біблія говорить: «Бо не чинить нічого Господь Бог, не виявивши таємниці Своєї Своїм рабам про рокам» (Амоса 3:7).

Іван, передбачаючи події віддаленого майбутнього, підкреслює вірність Господа: «Але в ті дні, коли залунає голос сьомого ангела, коли він має засурмити, — тоді завершиться Божа таємниця, яку Він сповістив Своїм рабам — пророкам» (Об'явл. 10:7).

Із цих текстів ми бачимо, що Бог діє відповідно до Свого об'явлення, даного раніше, відповідно до планів, відкритих пророкам. Сатана ж, батько неправди, ніколи не говорить правду. Він її обов'язково розчинить черговою порцією неправди.

Що вийде, якщо в бочку меду додати одну ложку дьогтю? Уся бочка меду буде зіпсована. Так і з правдою: якщо її змішати з неправдою, вона стає вишуканою неправдою.

▶ НЕПРАВИЛЬНО ПОСТАВЛЕНІ ЗАПИТАННЯ

Наприклад: «Володимире, ви більше не б'єте свою дружину?» (начебто достовірно відомо, що він її бив) або: «Ти вже кинув пити?» Як би ви не відповіли на ці запитання, результат завжди буде тим самим: тінь на вас уже впала.

▶ НЕПРАВИЛЬНІ ТВЕРДЖЕННЯ

На одному кораблі матроса помітили нетверезим. Цей факт мічман записав у судновий журнал, і до матроса застосували дисциплінарні заходи впливу. Ображений таким вчинком, матрос зробив свій запис у тому ж судновому журналі, написавши: «Сьогодні мічман був тверезий». Це була правда, але вона ганьбила репутацію порядної людини.

▶ НЕПОВНА ПРАВДА

Історія Авраама та Сарри (див. Бут. 20:2-13) є прикладом неповної правди. Невинна, на перший погляд, напівправда в житті Авраама характеризує слугу Господа не з кращого боку. Тільки подумати: цар-язичник виявився шляхетнішим за Божого обранця! У цьому урок і для нас із вами. Ніколи не говоріть напівправди, не керуйтеся нею. Будьте чесні! Інакше — ви діятимете лукаво. Ось чому Біблія нам радить: «Хай же буде ваше слово "так" — так, "ні" — ні; а що більше цього, те від лукавого» (Матф. 5:37).

Розповсюджувана нами література невідомого походження й сумнівного змісту також є неправдою, бо ми, адвентисти, пропагуємо й поширюємо далекі нам переконання та цінності. Хіба таке може бути?!

«Стережіться лжепророків, що приходять до вас у овечих шкурах, а всередині — хижі вовки. За їхніми плодами впізнаєте їх. Хіба збирають виноград з тернини або смокви — з будяків? Так усяке добре дерево родить добрі плоди, а погане дерево родить погані плоди. Не може добре дерево поганих плодів родити, ані погане дерево родити добрих плодів. Кожне дерево, що не родить доброго плоду, зрубують і кидають у вогонь. Тож за їхніми плодами пізнаєте їх» (Матв. 7:15-20).

Біблія навчає нас, що причинно-наслідковий зв'язок завжди вказує на справжню природу людини. Лжепророк — це той, хто зовні видає себе за істинного пророка, навмисно приховуючи свої справжні мотиви й сутність. Він брат лукавого.

▶ КОЛИ ПРАВДА СТАЄ НЕПРАВДОЮ?

- Коли полова видає себе за пшеницю.
- Коли сіль втрачає свою силу, а світло стає темрявою.
- Коли християни керуються світськими цінностями, приховують перед світом і свою приналежність до християнства, і свої християнські благословення.
- Коли моя поведінка вводить в оману інших.
- Коли я намагаюся служити і Богові, і мамоні.
- Коли в результаті моїх вчинків страждає репутація Господа і Його народу.

Результатом напівправди-напівнеправди завжди буде сумний фінал, описаний у Біблії: «Ми зраджували й говорили неправду на Господа, і повідступали від нашого Бога, казали про утиск та відступ, вагітніли й видумували з свого серця слова неправдиві... І правосуддя назад відступилося, а справедливість здалека стоїть, бо на майдані спіткнулася істина, правда ж не може прийти» (Ісаї 59:13, 14).

Чи не несемо ми перед Богом відповідальності за життя спокушених нами людей? Чи не будемо ми давати звіт за тих, хто відвернувся від Господа, спокусившись нашою напівправдою?!

Що ти посієш, те й пожнеш. Наші думки стають словами, слова — учинками, учинки — звичкою, звичка формує наш характер. А характер визначає нашу долю.

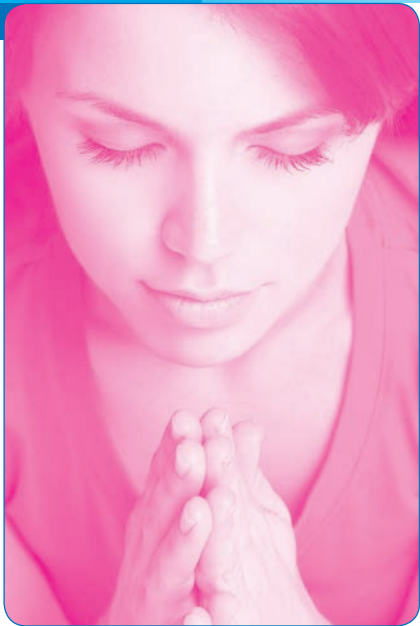
Давній пророк закликає нас бути розсудливими й чесними: «Оце речі, які будете робити: Говоріть правду один одному, правду та суд миру судіть у ваших брамах. І не думайте зла в своїм серці один проти одного, і не любіть неправдивої присяги, бо це все оте, що зненавидів Я, промовляє Господь» (Зах. 8:16, 17). Злом для мого ближнього може обернутися й моя напівправда. Напівправда — це завуальована неправда. Бог запрошує нас говорити тільки істину й чинити за істиною.

А ось порада з Нового Завіту: «Тому, відкинувши неправду, кожний говоріть своєму ближньому правду, бо ми є членами одне одного» (Ефес. 4:25).

Щоб ваша доля не стала вашою трагедією, поводьтеся відкрито й чесно, не лукавте, не лицемірте й не кажіть неправди на істину. Нехай добрий Господь допоможе нам у цьому!

Моліться,

щоб вони повернулися ДОДОМУ!

Після розпаду Радянського Союзу на всій його колишній території проводилися євангельські програми, люди хрестилися тисячами. У контексті цих стрімких політичних і економічних змін кількість членів Адвентистської церкви лише за п'ять років зросла з 37 388 людей в 1990 році до 109 889 в 1995 році. На жаль, із часом стрімкість зростання зменшилася, але кількість тих, хто йде з Церкви, залишається високою. Проблема збереження членів Церкви стала важливою частиною життя в Євро-Азіатському дивізіоні (ЄАД).

ЧОМУ ВОНИ ЙДУТЬ ІЗ ЦЕРКВИ?

На те, що люди йдуть із Церкви, як і на збереження членів Церкви, впливає багато чинників. Поряд з іншими дослідженнями 2007 року Інститут місіології ЄАД провів опитування з приводу збереження людей у Церкві. На підставі розповідей пасторів і керівників Церкви, які брали участь в опитуванні, найбільш вагомим чинником впливу на те, що люди йдуть із Церкви, була нестача друзів або мала кількість

друзів у Церкві. Другий та третій за значущістю аспекти – неналежна підготовка до хрещення, особливо під час масштабних програм, і недостатня задіяність в житті й служінні Церкви. Також згадувалися й інші причини: вплив або тиск з боку родини та друзів; нестача пасторської уваги; відсутність власного Дому молитви; часта зміна орендованих приміщень; труднощі з дотриманням суботи; посилення впливу місцевих релігій і традицій; економічна криза й нестабільність.

На запитання «Як найкраще зберегти щойно охрещених членів Церкви?» респонденти давали відповіді, які містили такі важливі пункти: підтримка місіонерського духу, участь в євангельській діяльності й добре організована система Малих груп. Інші аспекти – належна підготовка до хрещення, наявність друзів у Церкві й високий рівень проведення богослужінь. Серед тих чинників, які сприяють навчанню нових членів Церкви, деякі респонденти також зазначили пасторські візити до членів Церкви.

А ЯК ЩОДО МОЛИТВИ?

Де кілька років тому церкви в Сибіру (в Омську, Новокузнецьку й Тюмені) пережили цікавий досвід. За півроку до початку супутникової євангельської програми кожний член у цих громадах склав свій молитовний список,

який пізніше був об'єднаний у загальний молитовний список всієї церкви. Перед програмою вони організували 24-годинний молитовний ланцюжок, який тривав майже два місяці: місяць за програму, яку проводив місцевий євангеліст, і місяць за супутникову програму й наступні зустрічі. У результаті 90 % людей з їхнього молитовного списку охрестилися. У Тюмені результати були настільки ж вражаючими. Члени Церкви почали своє молитовне служіння за дев'ять місяців до програми. Наприкінці зустрічей хрещення прийняли 46 людей, 42 з яких – з молитовного списку. Один брат був особливо щасливий: усі три людини, яких він записав, – його син, дружина й мама – прийняли хрещення!

А ЯК ЩОДО ЗБЕРЕЖЕННЯ?

Цікаво, що через багато місяців 90% людей, хрещених у Сибіру, залишилися в Церкві. Коли ми думаємо про повернення тих, хто залишив Церкву, або про збереження тих, хто щойно приєднався, ми не повинні недооцінювати силу молитви. Та сама Сила, яка приводить людей до Бога, допомагає їм залишатися й бути активними членами Церкви. Це справді Блага вістка!

«Розшукайте тих, хто колись був знайомий з релігією, і подаруйте їм вістку милосердя. Історія про любов Христа торкнеться струн їхніх сердець. Христос прив'яже до Себе людей ланцюжком, який Бог спустив з небес, щоб спасти людську расу»
(Е. Уайт. Бюлетень Генеральної Конференції, 12 квітня 1901 р.).

Білл Нотт

Людське тепло –

найдорожче та найважливіше

Спробуйте провести такий експеримент. Лише на хвилину уявіть собі, що ваші взаємини з братами та сестрами-адвентистами раптом зникли, не залишивши в пам'яті й сліду. Уявіть, що ви не побачили в церкві знайомих усмішок, ніхто не назвав вас на ім'я, ніхто з любов'ю не поклав вам руку на плече. Уявіть, що ніхто не запросив вас на обід, не розпитав про сім'ю й не посміявся з вами з маленьких курйозів життя.

Таким чином ви можете побачити церкву, якою вона іноді постає перед щойно охрещеними людьми: структура життєво важливої істини, але з поверхневими взаєминами, «братерство», яке зосереджене на-

вколо високих ідеалів і ще більш високих очікувань, але яке важко полюбити.

Мало кому відомо, що значна кількість тих, хто йде за Христом у води хрещення, протягом року залишають Церкву. Вони переконані в істині, але відчувають нестачу тепла людських взаємин, які роблять

Церкву не просто доктриною.

А зараз проведіть ще один експеримент. Уявіть, що ви стоїте біля входу до вашої церкви, стоїте там, де стояв би Ісус, зігріваючи всіх теплом Своїх обіймів. Уявіть, що ви назива-

єте своє ім'я й віддаєте своє серце «незнайомцям», запрошуючи їх до себе на обід, слухаючи їхні розповіді про те, як благодать перемагає біль. Уявіть, що ви знайомите їх зі своїми друзями, відчиняєте двері, які хтось колись відчинив для вас.

Як радо зустріти й утримати тих багатьох, кого Святий Дух приводить у цю Церкву Останку останнього часу? Як і я, ви, можливо, засмутилися читаючи ці рядки, тому що це та сфера, де ми досі не відповідаємо очікуванням Спасителя. Але якщо ви один з тих, кому не вдалося з першого разу знайти дружбу, у якій ви мали потребу, дайте нам ще хоча б один шанс усе виправити. Ми вже уявляємо, як приймемо вас під час нашої наступної зустрічі.

Адвентистське агенство новин

Церква під деревом

Батока, Замбія

ВІД ДЕРЕВА ДО ДЕРЕВА: Завдяки серії євангельських програм, що проводить молодь, віруючі в Батока зараз мають приміщення, в котрому вони можуть збиратися незалежно від погоди.

ГОТОВІ ДО НАВЧАННЯ: Жінки з церковного добродійного товариства «Тавита» збираються, щоб планувати проекти зі служіння ще до того, як будинок повністю готовий.

Серед поселень батоки, одного з найчисленніших племен Африки, не було адвентистської церкви, і група молоді з центральної адвентистської церкви Дамбва, розташо-

ваної за 200 км на південь в замбійському місті Лівінгстоні, вирішила змінити цю ситуацію. Відгукнувшись на заклик директора молодіжного служіння Вебстера Сілінгве, юні хлопці та дівчата приїхали в одне з поселень племені батока, провели євангельську програму й організували «церкву під деревом».

Міжнародна добровільна організація «Маранафа» й Асоціація адвентистських бізнесменів сприяли створенню великої кількості «церков під деревом» в Африці. Так у племені батока в лютому 2011 року з'явилася «церква за один день».

У серпні 2012 року представники «Маранафи» приїхали подивитися, що сталося із церквою племені батока. Те, що вони побачили, було справді дивовижним. Незважаючи на пізню годину, одна жінка, керівник відділу «Тавита», була вже на місці й готувалася проводити на-

вчальну програму. Ще чотири жінки допомагали планувати євангельську роботу церкви серед населення.

Церква мала бетонну підлогу, стіни з червоної цегли, додатковий простір для кафедри, підготовлений для перекриття сталевими покрівельними панелями. Члени Церкви стали повноправними власниками Дому молитви й уже зробили свою «церкву за один день» центром поклоніння Богові.

— Нарешті підлога висохла й готова для проведення вечірнього богослужіння вже сьогодні, — сказали члени Церкви з гордістю. — Це буде перше зібрання на бетонній підлозі!

Церква АСД на території поселень племені батока стоїть як маяк на шосе Лівінгстон-Лусака. Молодь продовжує звершувати основне служіння. Ця церква зростає, з кожним днем дедалі яскравіше сяючи в темному світі гріха.

Загублений собака

«Вірю, допоможи моєму невірству!»
(Марка 9:24).

Після трьох годин пошуків собаки моя дружина повернулася ні з чим. Що ж відбулося з нашою таксою? Це було так не схоже на неї.

Наступного дня ми зі старшим сином Джонатаном пішли до того місця, де зникла Белла. Ми йшли пагорбами й долинами в пошуках улюблениці нашої родини, але все безрезультатно. Телефонували в найближчі притулки для тварин, розклеїли на стовпах оголошення «Зник собака». Усі шукали й молилися, зокрема й троє наших синів, яким було 10, 7 і 4 роки. Мені не давало спокою запитання: як я поясню своїм дітям Божий шлях вирішення нашої проблеми, якщо Белла так і не знайдеться?

Минуло три тижні відтоді, як зникла Белла. Ми повернулися з відпустки, але без неї вдома було сумно й порожньо. Працівники притулків для тварин уже звикли до наших дзвінків і відвідувань. Ми постійно приходили на місце зникнення такси, наш клас суботньої школи постійно молився, але відповіді не було. Які шанси в маленької домашньої собачки вагою 3,5 кг вижити у величезних лісах Теннесі?

На наших сімейних богослужіннях ми постійно розглядаємо притчі про птахів, про велику кількість волосся на нашій голові, яке вже пороховане, та про Божу турботу про всіх нас (див. Матв. 10:29, 30). Але коли минуло більше трьох тижнів пошуків, я вже не був упевнений, що хтось у нашій сім'ї зберіг тверду віру. Я почав роздумувати над тим, як ми зможемо це пережити, якщо Белла більше ніколи не повернеться.

Уранці 24-го дня наш молодший син Матіас молився простою щирою молитвою. Слухаючи його, я хвилювався, яку рану на його ніжній душі може залишити молитва без відповіді. Увечері нам зателефонували й сказали, що бачили, як наша такса

шукала їжу біля майстерні, розташованої високо на пагорбі в лісі. Через хвилину ми опинилися в машині й поїхали туди, де її бачили люди.

Це був 25-й день пошуків Белли, але ми й досі її не знайшли. Після обіду ми знову вирушили на пошуки. Дружина й діти знову обходили ліс уздовж і впоперек. Але раптом голос дружини зазвучав інакше, і я почув довгоочікувані слова: «Я знайшла її, я знайшла Беллу!» Тієї миті все перемішалось: сльози й сміх, хвилювання й полегшення, сумніви й віра, яка ще більше зміцніла після щойно пережитого досвіду. Наша маленька такса повернулася додому!

**«ВІРЮ, ГОСПОДИ!
ДОПОМОЖИ МОЄМУ
НЕВІРСТВУ!»**

Акцент у цьому знайомому вірші тепер для мене змістився: «Я вірю!» Я відчуваю радість і вдячність за цей вірш, здатний зміцнити мене, за досвід для моїх дітей, які тільки починають будувати відносини з Христом. Але справа не тільки в християнському вихованні — справа в мені. Я порівнюю загубленого собаку із загубленою вівцею й, урешті-решт, із загубленим сином чи донькою. Сьогодні ми часто можемо спостерігати аналогічну ситуацію: втеча у ворожий світ, пошуки Отця, спустошення, болісне очікування, довгождане повернення й, нарешті, відчуття радості в обіймах один одного. Я відкрив для себе новий зміст у притчі про блудного сина. Хіба не так само провів батько 25 днів, місяців або й років, вдивляючись у далечинь на звивисту дорогу, яка веде додому? Усі мої раціоналістичні обґрунтування та старанні спроби поповнити нестачу віри тьмяніють порівняно з яскравим образом Отця, Котрий дивиться у вікно й досі очікує повернення Своїх синів і доньок. **«Вірю, допоможи моєму невірству!»**

Минав 24-й день відтоді, як зникла Белла, наша маленька вірна такса. За останні 15 місяців вона стала повноцінним членом нашої родини. Ми збиралися поїхати на один тиждень у відпустку й напередодні від'їзду віддали собачку нашій подрузі. Через півгодини пролунав телефонний дзвінок, вона повідомила, що Белла втекла. Подруга раніше вже забирала таксу до себе, і завжди все було гаразд, тому цього разу ми були здивовані.

— Не хвилюйтеся, — сказала моя дружина. — Я піду покличу її — і вона прибіжить. Вона завжди реагує на мій голос.

Тоді ми ще не знали, що ця мить стала початком багатьох безуспішних пошуків, сліз, невинуватих надій і справжнім випробуванням віри нашої сім'ї.

ПОШУКИ ПРОПАЖІ

Ми живемо в сільській місцевості в Теннесі, США, неподалік від Південного адвентистського університету. Територія, на якій зникла Белла, оточена безкраїми лісами, посеред яких — маленькі будиночки, ферми та маєтки.

Під звуки духового оркестру, з численними привітаннями гостей із сусідніх громад відзначила церква АСД в с. Тростянець на Вінниччині свій 100-літній ювілей.

Святкове суботнє богослужіння відбулося в актовій залі місцевої школи, адже Дім молитви громади не міг умістити всіх бажаючих розділити радість урочистого служіння. Привітати Тростянецьку громаду приїхав президент Церкви АСД в Україні Алексеєнко Віктор Володимирович. Він поділився своїми спогадами про той час, коли звершував своє перше пресвітерське служіння в цій громаді. Сьогодні сам дивується тому ентузіазму, який рухав ним щоразу, коли він на велосипеді долав відстань у 30 км, добираючись на служіння з Вінниці. Сьогодні з теплою згадує ті часи і тих людей, які з великою любов'ю прийняли його, тоді ще такого молодого і недовідченого.

Віктор Володимирович розповів історію адвентизму в Україні. Про те, скільки крові віруючих було пролито в комуністичні часи задля збереження віри. Як важко і небезпечно було в той час зберігати і передавати Божу правду серед постійних переслідувань і гонінь. А в часи його молодості віра піддавалась випробуванню на міцність постійними насмішками в школі. Великі зусилля були направлені на знищення церков, віри і будь-якого пізнання Бога.

Віктор Володимирович зачитав цитати з докладів працівників служби КДБ про діяльність громад і окремих віруючих. Підкреслив, що всі події тих часів сьогодні стали історією. Так само і ми своїм життям, своїми вчинками сьогодні творимо історію завтрашнього дня.

Він наголосив, що велика боротьба, давно розпочата на небі, триває і досі на нашій землі. І всі ми беремо в ній участь. Про перемоги чи поразки свідчить наше життя, наша

реакція на труднощі, спокуси, події навколо нас.

Також Віктор Володимирович прославив Бога за весь шлях, яким Господь вів Свій народ, за те, що церква вистояла, часи переслідувань закінчились і тепер віруючі можуть не просто спокійно навчатись без висміювань, але й отримувати освіту в адвентистських школах та вищих навчальних закладах, де замість утисків мають братерську та пасторську підтримку. Також дякував Богові за адвентистський телеканал, за санаторії та інші можливості, доступні сьогодні людям для пізнання Бога. І на підтвердження його слів на цей ювілей завітала голова сільської ради. Та на відміну від попередніх років, візит влади не був жахаючим. Члени церковної громади почули гарні слова привітання.

Серед гостей також були присутні служителі, що в минулому звершували пасторське чи пресвітерське служіння в цій громаді. Разом з привітаннями вони поділились своїми найяскравішими спогадами. А з історією створення самої громади-ювіляра та її життям сьогодні ознайомив пресвітер громади Васильєв Олег.

Він розповів, що першу згадку про адвентистську церкву у селі Тростянець було знайдено в архівних документах, датованих 1912 роком. Документи містять інформацію про виявлення старостою села групи віруючих людей у кількості 12 осіб, що збиралися разом для співу та поклоніння Богові. Це сталося через три місяці після приїзду сюди уродженця села Селище Крижанівського Митрофана Григоровича.

Сьогодні невеличка сільська громада продовжує служіння не лише у своєму селі, але й навколишніх, свідкуючи про свою віру найперше через посвячене смиренне життя, а також пропонуючи буклети, газети, літературу та запрошуючи до спасіння нові душі.

Вікторія Трофімчук,
Олександр Рибачук,
фото Олександра Трофімчука

100 років громаді...

Ще одна віха в історії...

Молодіжний форум церкви 19 квітня 1925 р.

Духовий оркестр громади В. Улига

Хор громади Тиврів

У залі

Д.Б.

За моєї молодості величезною перевагою було мати свою домашню бібліотеку. Книги відомих авторів були у великому дефіциті. Щоб купити книгу, яка припала до душі, потрібно було здати декілька кілограмів макулатури. Наша сім'я теж мала домашню бібліотеку, тоді це було модно. Зрештою, у нас нагромадилося досить багато цікавих, зі світського погляду, книг. Високі стелажи літератури були гордістю багатьох сімей, ознакою культури й інтелекту.

Коли ми з чоловіком пізнали Господа, нам почала відкриватися істина про те, що величезна кількість художньої літератури в нашому будинку не зробила нас чистішими, розумнішими, культурнішими. Читання її не принесло нам миру в серце й не змінило наші гріховні риси характеру, а, навпаки, стало спокусою на шляху до Бога. Усі ці книги були нічим порівняно з однією єдиною книгою – Біблією.

«Якби література, схожа на нинішню, не з'явилася на світ, то зникла б та отрута, яка сьогодні виконує свою спустошливу роботу над людським розумом і серцем. Книги про любов, легковажні, захопливі повісті й навіть література, названа релігійними романами, у яких автор подає мораль, – усі ці книги є прокляттям для читачів. Якесь книга, можливо, і просякнута релігійними почуттями, але здебільшого це сатана, прикритий ангельським вбранням, щоб легше було обманювати. Ніхто так не відстоює правду й не береже себе від спокус, як ті, хто втримується від читання таких книг.

Читання художньої літератури призводить до руйнування всього духовного й неспроможності бачити красу священних сторінок Біблії. Воно збуджує в людині нездорові почуття, хворобливу уяву, позбавляє її розум працездатності, відволікає

ВОРОГ

на книжковій полиці

*«Не поставлю я перед очима своїми речі нікчемної...»
(Псал. 101:3).*

душу від молитви й духовних вправ» (Е. Уайт. Вісті для молоді, с. 272).

Переглянувши літературу у своєму домі, ми без будь-якого жалю викинули все, що суперечило волі Бога. Залишили тільки духовну, технічну й довідкову літературу (енциклопедії, словники) – усе те, що не несло жодної загрози для нашого духовного розвитку. Після такого кроку, зробленого нами, трапилося диво. До цього моменту нашої свідомості було закрито розуміння багатьох біблійних істин, а тепер Слово Боже почало відкриватися нам, і ми відчували керівництво Духа Святого.

Можливо, ви запитаете: «Так що ж, зовсім нічого не можна читати?» Потрібно читати! Однак що читати?

Сучасна розважальна література – романи, детективи, пригодницькі повісті – спрямована на те, щоб відвести вас від реального життя у світ чужих переживань, ілюзій, гріховних думок. Це своєрідна реклама, яка впливає на свідомість людини так само, як теле-

візійна реклама. І хоче людина чи ні, вона перебуватиме під впливом прочитаного, і її світогляд також формуватиметься залежно від цього. Якщо ми читаємо Біблію або Дух пророцтва, то перебуваємо під впливом Духа Святого, якщо ж ми читаємо романи або детективи, то добровільно віддаємо себе під вплив іншого духа. І цей дух має силу завдавати вам страждань. Бог не може захищати вас, якщо ви добровільно віддаєте себе під владу сатанинського духа й не збираєтеся в цьому каятися.

Відомий адвентистський місіонер-пілот Девід Гейтс у своїй проповіді розповів один випадок, який трапився з ним, коли він їхав автобусом до Майами. Поруч із ним сидів молодий мексиканець, і вони розговорилися. Він запитав Девіда, чим той займається, і Девід теж поцікавився, який рід діяльності в його нового знайомого.

Той відповів:

– А я чаклун.

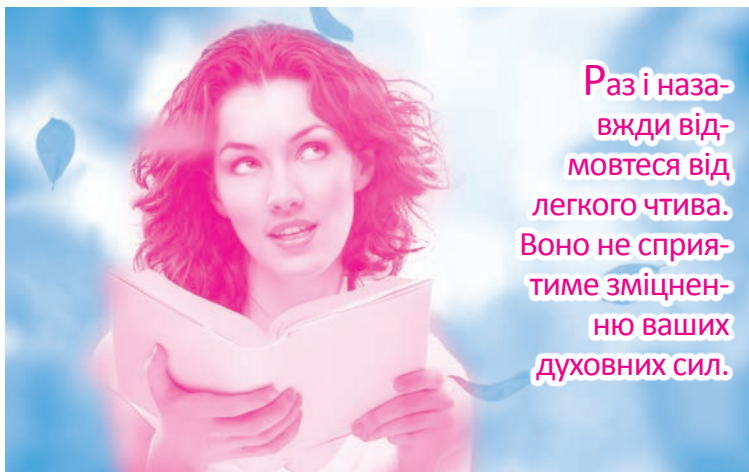
– Ти – чаклун?! – здивувався Девід.

– Так, я маю справу з духами.

– А як ти це робиш?

– Люди приходять, платять мені, і я промовляю заклинання. Іноді до мене приходять чоловіки й кажуть, що хочуть заволодіти тією чи іншою жінкою. Я її закликаю, і невдовзі вона дістається цьому чоловікові.

– А що, коли жінка заміжня? – запитав Девід.

Раз і назавжди відмовтеся від легкого читива. Воно не сприятиме зміцненню ваших духовних сил.

– Це не має жодного значення. Я можу дати будь-яку жінку будь-якому чоловікові. Ти знаєш, я можу й твою дружину кому завгодно віддати, – відповів чаклун.

– Не можеш! – заперечив місіонер.

– Можу!

– Ні, не можеш!

– А чому ти такий впевнений, що я не можу? Те, що ти християнин, ще не означає, що я не маю влади над тобою, – промовив чаклун.

– Мою дружину ти не можеш забрати! – запевняв Девід.

– Я тобі поставлю декілька запитань, – запропонував тоді чаклун.

– Ти дивишся фільми по телевізору?

– Ні.

– Ти читаєш романи?

– Ні.

– Ти слухаєш світську музику?

– Ні.

– А в тебе вдома є порнографічні журнали?

– Ні.

– Справді, тоді я не можу забрати твою дружину.

Коли людина чинить свідомий гріх, тоді сатана має над нею владу. Але коли ви живете життям, посвяченим Богові, і ваші гріхи прощені, сатана не може заподіяти вам нічого поганого.

«Запитайте самих себе, який вплив має на вас читання художніх книг? Чи можете ви після такого читання відкрити Біблію та із захопленням читати Слово життя? А можливо, після цього Книга Божя видається вам нецікавою? Книги про любов, заволодівши вашими думками, дають нездоровий напрямок вашому розуму: вони роблять його нездатним зосереджуватися на важливих тріумфальних істинах вашого спасіння.

Раз і назавжди відмовтеся від легкого читива. Воно не сприятиме зміцненню ваших духовних сил. Навпаки, воно посіє у вашій свідомості почуття та думки, здатні розбестити й відвести вас від Ісуса та Його дорогоцінних уроків. Оберігайте свій розум від усього, що може спрямовувати його в неправильний бік. Не обтяжуйте його читанням легковажних беззмістовних творів, які не сприяють зміцненню його духовних сил. Яку їжу ми даємо нашому розумові, такими будуть і наші думки» (Е. Уайт. Вісті для молоді, с. 273).

Нехай вашим девізом стануть слова Давида: «Не поставлю я перед очима своїми речі нікчемної, діло відступства ненавижду, – не приляже до мене воно, перекирливе серце відходить від мене, лихого не знаю!» (Псал. 101:3-4).

Око птаха

Події відбувалися в Африці. Настав час обрати головного мисливця в одному африканському племені, оскільки їхній вождь постарів. Вождь племені обрав з усього села трьох здібних юнаків і сказав їм: «Ви повинні точно дотримуватися моїх інструкцій, і кращий з вас буде обраний головним мисливцем». Юнаки дали згоду. Настав час випробування, і вони вирушили на полювання.

Першому юнакові вождь сказав: «Коли ти побачиш ціль, ти повинен увесь час дивитися тільки на неї. Бачиш на дереві птаха? Так-от, його око – це твоя ціль».

Юнак узяв рушницю й прицілювся.

– Що ти бачиш? – запитав вождь.

– Я бачу око птаха.

– Добре, ти розумний юнак, і око твоє гостре, а чи бачиш ти ще щось?

– Так, я бачу гілки.

– У тебе дуже широке поле зору, а що ще ти бачиш?

– Я бачу небо.

– Клади на землю рушницю й іди додому, – сказав йому вождь.

– Що бачиш ти? – запитав вождь наступного юнака.

– Я бачу око птаха.

– Ти дуже розумний юнак, а що ти ще бачиш?

– Я бачу все, навіть листя на дереві.

– А ще?

– Бачу мавпу серед гілок.

– Іди додому.

– Що ти бачиш? – запитав він третього юнака.

– Я бачу око птаха.

– Ти, як і твої друзі, дуже розумний юнак, а що ти ще бачиш?

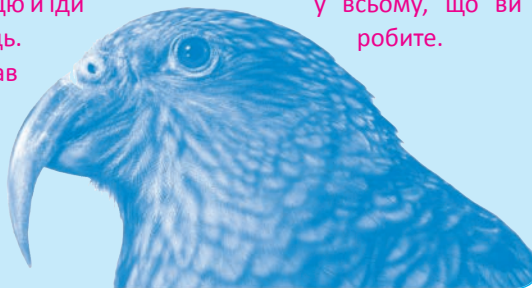
– Я бачу око птаха.

– Ти вже сказав мені про це, а що ти ще бачиш?

– Я бачу око птаха.

– Стріляй, тому що тепер ти – головний мисливець племені, – сказав йому мудрий вождь.

Диявол намагається відволікти нашу увагу й сформувати нас за образом світу цього. І він зробить це, якщо ми не впокоримося перед Богом, не шукатимемо Його й не залишимо свої дороги. Спрямовуйте свій погляд тільки на Ісуса, на Його Слово, моліться й спілкуйтеся з Ним – і Господь почує вас, простить, благословить, зцілить і дасть вам успіх у всьому, що ви робите.

НЕБЕСНІ ІСТИНИ

– Благодарить?

– Благодарить...

– За боль?

– За боль еще важнее!

– Простить обидчика?

– Простить. Он слаб и в страхе... Ты сильнее.

– Принять скорбящего?

– Принять его все скорби и тревоги.

– Поднять упавшего?

– Поднять. Он – твой собрат. Один из многих.

– Благословить?

– Благословить!

– И проклинающих?

– Их тоже...

– Любить жестокий мир?

– Любить. Его спасти любовь лишь может...

ПРОЕКТ РОКУ «ВЕЛИКА БОРОТЬБА»

Надію у кожну оселю

УБИВЧА НАУКА

До 1997 року я із захопленням займався спиритизмом та окультизмом, читав книги та статті на цю тему, з гордістю вважаючи себе світлою головою майбутнього.

Не буду описувати все те, що зі мною відбувалося, скажу лише одне: це страшно. Хто знає, чим закінчилося б моє захоплення, якби у важкий період мого життя Господь не звів мене з моїм однокласником В'ячеславом, який нещодавно після євангельської програми уклав завіт з Богом. Він дав мені почитати книгу «Велика боротьба» Е. Уайт. Після одного лише розділу про спиритизм я зрозумів, що поклонявся не благодійнику, а вбивці. Господь відкрив мені очі, і я побачив, ким насправді є диявол.

Я все більше пізнавав Спасителя, а через півроку теж прийняв хрещення й приєднався до Божої сім'ї. Потім залишив роботу на заводі й цілий рік працював літературним євангелістом у своєму місті разом з братом В'ячеславом. Одного разу обласний служитель з Ярославля запропонував нам поїхати місіонерами в місто Углич. Ми погодилися й шість місяців були книгоношами в цьому місті, готуючи його до євангельської програми. На жаль, трапилося так, що мій товариш поїхав додому за сімейними обставинами, і я продовжував звершувати служіння сам. Моє серце переполювала гордість від того, що я виявився більш стійким, ніж мій брат. У своєму самовдоволенні я почав нехтувати дослідженням Святого Письма, молитвою і не помітив, як віддалився від Церкви, а потім потрапив до в'язниці.

Але Бог дав мені дар покаєння в гріхах, Він звільнив мене з в'язниці після 3-х місяців мого перебування там. Це було дивом, адже мені загрожувало не менше 5 років. Господь вивів мене передусім з духовного Єгипту. Шкода, що довелося відчувати «рабство», перш ніж я зрозумів, що таке свобода. Я оновив завіт з Господом і зараз служу Богові, братам і сестрам, розповсюджуючи книги.

Микола Баринкін, м. Рибінськ

«ДЕ Я БУВ РАНІШЕ?»

У наш час комп'ютерних технологій інколи здається, що книги втратили свою актуальність, і багато людей погоджується з цією думкою. Але дозвольте поділитися досвідом, коли книга зробила те, чого не змогли зробити люди.

У Казахстані в громаді міста Байконур, відомого космодомом, є сестра Ольга. У її сім'ї — чоловік і двоє синів. Завіт з Господом Ольга уклала 2008 року. Вона ділилася Благою вісткою не тільки з колегами на роботі, але й з близькими — чоловіком і дітьми. Обидва її сини-школярі відвідували разом з мамою богослужіння. Їхній батько не перешкоджав цьому, але був проти хрещення синів. Слід зазначити, що чоловік Ольги за національністю татарин і вважав себе мусульманином, і своїх дітей — також. Але він цікавився тим, що вивчають і в що вірять його діти та дружина. Не раз розмовляв з пастором, коли траплялася нагода.

Час минав швидко. Після закінчення школи старший син обрав професію рятувальника, а потім і молодший пішов слідами брата. Якийсь час чоловік Ольги хворів і після хвороби втратив навички друкування документів. Ольга запропонувала йому взяти будь-яку книгу й передрукувати її на комп'ютері. І він вибрав «Велику боротьбу» Е. Уайт. Через деякий час у сім'ю прийшла біда: чоловік Ольги помер.

У студентські роки старший син дотримувався суботи. Він отримав звання офіцера, і його направили служити на Далекий Схід. Там юнак знайшов церкву й почав відвідувати її, а через якийсь час уклав завіт з Господом і поділився радісною новиною зі своїм молодшим братом. Дізнавшись про хрещення, той сказав, що батько не схвалив би це. Але Ольга показала йому останню сторінку тієї самої книги «Велика боротьба», яку передруковував його батько. Там рукою чоловіка було написано: «Де я був раніше?»

Чоловік Ольги не прийняв хрещення за життя, але він пізнав Істину. Ми впевнені, що під час Другого приходу Ісуса Ольга зустріне свого чоловіка й буде з ним разом у Царстві Божому.

І нехай для когось у наш час книги втратили свою цінність, але часто саме через книги за участі літературних євангелістів Божя істина стає доступною багатьом людям. Завдяки книгам серця людей відкриваються назустріч Господу.

Костянтин і Ольга Сивцові

«Смерть Христа — саме та подія, яку учні сприйняли як остаточний крах своїх надій, — навіки утвердила їх. Хоч вона принесла їм жорстоке розчарування, але водночас Його смерть була найбільшим доказом правильності їхньої віри. Подія, що завдала їм стільки відчаю і страждань, відчинила двері надії перед кожним сином і дочкою Адама, у ній зосереджені майбутнє життя й вічне блаженство вірних усіх часів» (Е. Уайт. Велика боротьба, розділ 19).

ПРОЕКТ РОКУ «ВЕЛИКА БОРОТЬБА»

ІСТОРІЯ ОДНОГО РІЗДВА

Ця історія трапилася через рік після мого хрещення. Вона навчила мене довіряти Божим словам і не впадати у відчай. У мене з'явилося багато друзів, з якими ми бачилися майже щодня. Двічі на тиждень ми відвідували молодіжні зустрічі, збиралися разом на домашній церкві, а неділя в нас була днем місіонерського служіння. Заздалегідь спланувавши маршрут своїх поїздок, ми вирушили продавати християнську літературу в прилеглі міста й села.

Вважається, що в період християнських свят люди найбільш відкриті, добрі й з радістю приймають вістку про Христа. Ми вирішили це перевірити й 7 січня поїхали в білоруський районний центр Жлобин, щоб розповісти людям про Спасителя, Котрий скоро прийде в наш світ. Після майже двогодинної поїздки дизелем наша дружна команда місіонерів зібралася в невеликому будиночку церкви. Там ми ревно молилися, благали Бога про допомогу, силу й благословення. Потім, розбившись по двоє, вирушили в різні райони міста.

На дворі була справжня зима. Під ногами рипів сніг, а холодний вітер пронизував наскрізь. Після довгих ходінь по квартирах ми дедалі більше переконувалися, що нас там не чекають. Зовсім зневірившись, ми з напарником вирішили, що пройдемо ще один багатоповерховий будинок. Помолившись у під'їзді й уже майже не вірячи, що хтось у нас купить книги, ми почали дзвонити в двері квартир. І чим вище ми піднімалися, тим менше залишалося надії. На п'ятому поверсі двері квартири нам відчинив чоловік високого зросту. Він був такий величезний, що ледве помістився у дверях. Від страху ми зробили декілька кроків назад. З відчинених дверей лунала гучна музика й гамір гостей. Незадоволеним голосом чоловік запитав:

— Ви хто такі? Чого тут ходите?

Якийсь час від страху ми не могли промовити й слова. Потім я непевно промовив:

— Вітаємо вас зі святом Різдва Христового. У нас є для вас чудові подарунки: книги про здоров'я, сім'ю, дитяча література, а також книги про Бога.

— Так! Швидко заходьте сюди! — наказав нам чоловік. Двері за нашою спиною зачинилися, і шлях до відступу був відрізаний.

— Наталю, ходи-но сюди, — покликав він дружину, — поглянь, тут книги продають! Давай зробимо нашим гостям подарунки.

Уважно роздивившись всі книги, вони попросили розкласти їх у п'ять подарункових наборів. У кожний комплект увійшла Біблія, книга Еллен Уайт «Велика боротьба» і багато інших цікавих книг. Потім зі мною розрахувалися й запитали:

— Цього вистачить?

Я знову знякував, тільки тепер не від страху, а від подиву. Грошей було майже вдвічі більше, ніж коштували всі наші книги. Я сказав про це Наталі та її чоловікові.

— Це вам подарунок від нас! На Різдво! — відповіли вони з усмішкою.

Радісні й щасливі, ми не йшли, а бігли до церкви. Велика сумка була зовсім порожня. А наші серця були сповнені вдячності й любові до Ісуса, Котрий здійснив диво Різдва.

Олександр Ханчевський

Рік людей

Якихось звірів знов наврочив
Японський календар мені —
Завжди чимало є охочих
За нас вершити наші дні.
Якісь там «тигри» і «собаки»
Перебігають нам путі.
Найкращі ж знаки зодіаку —
Це люди в нашому житті,
Це ті, із ким поділиш радість,
Це ті, із ким біда навіл,
Це ті, хто у щоденні справдить,
Що він «змія» чи «кінь», чи «віл».
Тому, віншуючи початок
Удач у новорічний день,
Я хочу з вами зустрічати
Щороку тільки Рік людей!

Олена Матушек

НЕБЕСНІСТИННИ

Насамперед Господь бажає змінити наше серце! Для цього ми повинні дозволити Йому провести нас темними вуличками та підворіттями наших власних душ.

Просто вражає, наскільки ми погано знаємо самих себе! Ми не помічаємо в собі заздрості, коли заздримо, ліні, коли лінуємося, гордині, коли гордимось. Але ми добре бачимо недоліки інших. А Христос бажає відкрити нам очі на все те, що затишно гніздиться в нашій власній душі, гніздиться доти, доки в ній не почала звершувати свою справу Його благодать, здатна подарувати звільнення та спасіння. Але щоб цей процес почався, треба захотіти піти цим шляхом, тому що дуже важко й боляче інколи для людини подивитися правді у вічі, побачити, ким вона є насправді, і визнати, що вона має потребу не просто у відновленні, а в повній зміні, щоб стати новим творінням в Ісусі Христі.

УРОЧИСТЕ ВІДКРИТТЯ 1 березня 2013

ДИВІТЬСЯ з 1 березня 2013 року
НОВИЙ супутниковий канал
ЦІЛОДОБОВОГО МОВЛЕННЯ
російською та українською мовами.

Шукайте нас на супутнику ASTRA

Наші параметри:

Супутник: ASTRA - 4A (Sirius)
Орбітальна позиція - 5° східної довготи
Частота прийому - 12.284 МГц
Поляризація - вертикальна
Символьна швидкість - 27.500 Мбіт/с
Корекція помилок - FEC 3/4
Стандарт кодування - MPEG 2
Модуляція - DVB-S

www.hopechannel.info

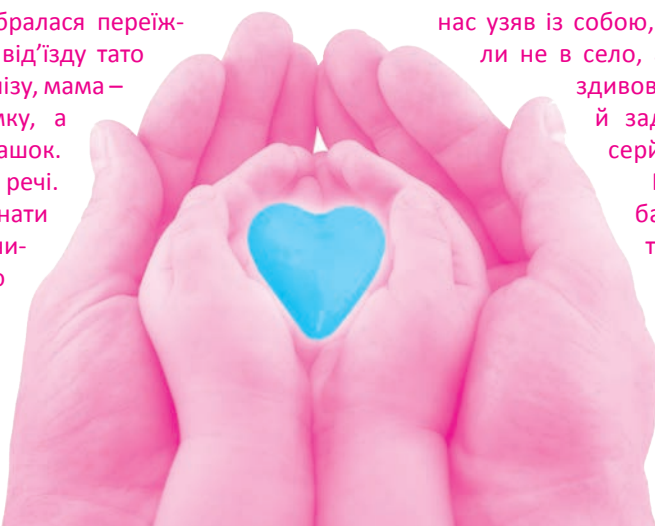
Що візьмеш?

У літку вся наша сім'я зібралася переїжджати на дачу. У день від'їзду тато дістав велику коричневу валізу, мама – таких самих розмірів сумку, а Михайлик – кошик з-під іграшок. Кожен почав складати свої речі. Ніхто не помітив, як до кімнати ввійшла бабуся. Вона зупинилася біля дверей і з цікавістю спостерігала за тим, як тато старанно складав книги, мама – одяг, а Михайлик – свої улюблені кубики з яскравими малюнками.

Раптом бабуся запитала: «А що б кожен з

нас узяв із собою, якби ми сьогодні вирушали не в село, а в Царство Небесне?» Усі здивовано подивилися на бабуся й задумалися. Запитання було серйозним.

Раптом Михайлик підбіг до бабуся й попросив розстебнути гудзики на його сорочці. Бабуся здивувалася, але все-таки один за одним розстебнула всі гудзики. Тоді Михайлик зняв сорочку, приклав ручки до грудей і урочисто сказав: «Я візьму із собою чисте серце!»

Щомісячна газета
“Адвентистський вісник”
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва “Джерело життя” **Василь Джулай**
Головний редактор видавництва “Джерело життя” **Лариса Качмар**
Відповідальний редактор газети “Адвентистський вісник” **Лідія Власик**
Редакційна колегія: **В. Алексєнко, Л. Волощук, П. Кирилук**
Над номером працювали: **Т. Романко, Г. Борисовська, Л. Шаповал**

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10 –А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.